

Забрави, че навънъ е студено. Стана му добре. Започна да мисли само за хубави нѣща, да обича и хората, и животнитѣ, и Щурчето.

— Много хубаво свиришъ ти, приятелю. Отвори ми сърдцето.

— Отдавна не съмъ свирилъ, човѣче. Но и ти ме развесели. Ти си така добъръ и ме прие така хубаво, не ме изпжди както другитѣ. И мене хемъ ми се свири, хемъ ми се плаче отъ признателностъ. Азъ ще ти свиря колкото искашъ, ще ти свиря така, както не съмъ свирилъ никому, ще те накарамъ да забравишъ всички лошевини.

— Свири, приятелю, свири! Азъ ей сега ще сложа трапезата. Ще ядемъ каквото има. Навечеряха се.

— Хубаво се наядохъ, — каза Щурчето. — Ама и какъ е топло у тебъ! Мога ли да преспя тукъ?

— Иска ли питане, приятелю! Не само да преспишъ. Можешъ да останешъ за винаги при менъ. Имамъ мѣсто колкото искашъ. Избери си и остани кждето ти е най-удобно. Ще свиримъ съ тебе — да забравимъ неволитѣ.

— Благодаря ти, добри човѣче! Азъ нѣма да те притѣснявамъ много. Ще остана само за презъ зимата. Щомъ се стопли, ще ме чуешъ навсѣкжде изъ ливадитѣ.

А сега мога ли да се заселя до огнището?

— Разбира се, приятелю. Оттогава — всѣка зима щурчето се преселва до огнището на човѣка и му пѣе хубави пѣсни.

Тодоръ Харманджиевъ